

L. i. g.
Kelas

Flores

II. tetrah

Test. quadrata

II. Stenitica.

Prijateljce.

Prijatelj, me je vesti nesciel
na poti skazi svet
z vse dušo mi skazimosti svoje
razicel, pra-me umel.

z vavick, njiga som roditelo,
odklatovincost z njo;
ker moral bi roditelji, njomec
som raznoticjal skibac.

zvedeviti to raparstil mene
prijatelj vesti je;
da prava njiga je ravnanje,
to prava mi nce.

Chornel. -

So rimci.

Preda do brni srecisc
lebu mo naravo
nata z nase na rlist,
z nte v zibacu.

Placa poi ravnaje,
cista toino reva
in bozstiche s onegu
nertem omecelovec.

Chornel.

Iz luči v temo.....

Pisal Petrovičskij.

Lalje.

I.

Qua dni prveje je sel kakor navadno Melič k lovniku. Leta je bil zelo slab; na uprtem, bledem obrazu so bile oči zelo rdeče in trepalnice vse črne, ustnice so bile raztegnjene bolesto, odprte ivice in - matve. Reven se je pojavljala vsa močica. Prdravnik je stopel k njemu ter potrjal rdečo, in le to je bilo nepremehoma hitro. Sedel je poleg postelje ter vst v matvaško bledega tujca; potem ga je vprašal, zakaj si ni poprosil prenočišča, ne pa stal pod milim nebom v kuedirini.

Tiček radik je sledil tem besedam in vprašanje; bolnega je to vabo, lelo.....

Molk in tišina je nastala. Bolni je se spomnjal minulih dni.....

Koga pa ne bi sbodlo v srce kaj takega, tako vprašanje in celo mogoče teh opomn.....?! Se-li ne bi tucel s človek strahu, da ima vse soboj tako žalostno življenje polno tuj?.....

Globok vzdih bolnikov je potrjal vso tišino. On se razlegel pro tiki sobi; ves vmemirjen se je obrical po postelji.

- Ali vam prikaže slabo? - je dejal polutiko Melič in skoraj bojiče.

- Ne! ne! gospod -

- Nam li nedostaja česa? -

- Oh, prav mi, gospod, - je dejal z raztegnjenim glasom.

Franc je pa tedaj sprevidel, da se bori moč z kuedimi boji, pa teh niso pravnorite toliko telesne bolečine, marveč to so bili duševni boji, bili so spomini, kajti od vseh drugih bojev; kajti prešlo življenje mu je vobna na stni postelji, v radnjim trenutku, v spomin.

- Vedga je pekla.....

Kako bi bil lahko srečen, da je slejal svojega očeta? Kako si bil uvel doma vso svojo družino, pri ljubljenih otrocih? Kako bi mu strela njegova življenja in ga negovala? Kako skrbno bi ga pogrinjala ter pečila, da se ne premara, ako bi bil bolan? Sedaj pa sam, popolnoma sam na svetu; nima komar bi položil svoje tudenje in imuvieno oglas na stare dni. Namesto doma, pa v tujih krajih in pri tujih ljudeh; in tukaj bo moral izdelati svojo dešo, tukaj vstati tek svojega življenja. Ni hotel poslušati ljube matere, ni hotel obogatiti skrbnega očeta, ni se vmenil za njih kovanje in opomne, čisel je bil skrbnenda ter stal svojemu srcu na svobodo. Taka je vabra, del na kviša pata in padel tako globoko, da ni ustal nikdar več.....

A sedaj je vse prepovedano. Potestil naga je sluša, ko se je spominyal, kako bodočnost se mu je nudila in klonila.....

Kolikokrat je se preklel to karko, ki se mu smislila duševno in telesno. Stajal je ter ga pogledala?!.....

Ustet se se mu krivilo; v to je topel reves. Polzavnik je hotel vse deliti, kaj ima neki ta človek na srcu; hotel je vedeti in upogniti ust, od kje je, kam je bil namenjen in kaj je počel dostoj. Šlihati hotel je vse od kraja do konca, in bolnik mu je povečal tudi vse.

II.

— "Kaj mi ne morete povedati, kar vas unemirja tako?"

Ki li ne vaspate? Kaj sem vam sedaj celini prijatelj in pomočnik, kar, kar: Vam mora pomagati kolikor je to mogoče! — je drjel Meli.

Topel je molčal in nesporno čakal odgovora; hotel mu je nekoliko olajšati življenje v radnjem trenutku.....

Bolnik je pa vedno vst v stoji, la tužitvam je kajda ter skoraj prosil pogledat gospoda.....

— "Nikar se ne bojte ničesar! — je odgovoril repet; sedaj pa se je odvil bolnik k retro-mitru ter metim pogledom rekel:

"Ker vidim, da se blija moja radnja srca, kar pomam, kar pomam, da mi molam slavnost meine posteljiva življenja niti, nečem prebiti ali večinšar, kar som doživl, ampak povedati Vam kaj se vse od kraja do konca, od časa, ko som se začel potopati, ko som pretratil čas in svoje prenočenje v velikom strnem krupcu."

Mladi gospod je bil razstavljen, da slia kaj o minulom življenju. Poslušal ga je prav puzljivo.

"Nikar ne mislite," je vgljal bolnik, "da am vrn ubogih stariiv, kar me vidite takoga, marveč moji stariivi so imeli mnogo prenočenja in velika čivna v klamu. Šlihati smo stali na srcu."

Imeli so dva sina, in najmlajši se bil ravno jax, zato me je oče dal v radnje sole v mesto. Kar som pa vedno čelival stonar od doma, od očeta in posrbj se od matere, ki me je tako radla in čla, mi je bila večnje čeveta briga. Kajaj som v slabe družite, so pagito, sil v slabimi tovarivi ter tratal čas v velikom strnem postatnem življenju, namaste da bi se učil.

(Prieta se.)

Putničke sličice.
Spremanje na put.
Piše Miloš.

Željno očekiva svaki icle pošten dak vesele dane školskih
pravnika. Onda jedna slobodno diše! Mjezova duša sanja
svakovestne sanje mladoga fantastista.

Što odluka. Takva ću stva poručava samo dačko uce.
Iko nije pokušio sjediti kakvu godinicu na školskoj klupi,
toj nemiljoj tiraniji, ne zna koji slatke su daku te sanje,
rije. Najprije luči, što bi učio; kada bi ravino nosom u koje
kakvu knjigu. Ali toj odluci se ionevjere navadno. — Keini
našeg stariša dopada putovanje. Svaki pravi hrvatski stak
želi gotovo ogledati si svoju milu domovinu.

Radi toga mislim, da će svakoga mojih čitatelja zeni
mati moje putovanje, putovanje kroz svoju milu domovinu
Istru. Kei s' razloga, što si nije većina gospode čitatelja te
hrvatske zemlje ogledala, mislim da neću nikomu dosaditi
„mojim sličicama“.

Ladatak mojim „putničkim sličicama“ bit' će taj, da Vas mal-
ko upoznam sa istarskim narodom, sa njegovom dobroćud-
nom naravom. Posebno gledati ću istaknuti njegovu gosti-
ljubivost kod svakoj prilici, koja mi se bude pružila.

Bilo nekog maglovitog, daždovitog jutra mjeseca kolovo-
za, a mi se rastanemo kao po običaju kod takvog vremena
kod našega krojača. Kako si mogu y. čitatelji i sami misli-
ti, govorilo se taj o svemu i svačemu. Taj sam se sastalo
kakav put cijelo vijee. Kad jutro rano dođed svoje kapije
o prozoru surbija, drijema se rado. Tako mora biti net
dnevnom redu kakav predmet, koji nas od toga čuva. Sve-
kovestna politika sačinjavala sam je predmet našem
razgovaranju. Tada narodne sutra pako nenarodne
stranke. Osobito žestoko razpravljalo se o socijalizmu, bez
da bi ikoji od svega toga riječicu narumio. Ovoj narvalo
bi se kadkada počastnim imenom hulja, onoga ugarske
ovo opet bila je lopovština, ono pa lupertvo i. t. d.;

ni konca ni kraja. Govorniku, koji bi sve to htio ispričati, osušilo bi grlo, a slušatelju narasla bi glava veća, nego li veli star. A čemu pa ni da trditimo tim vrijeme, kad to ni amo ne spada.

Ta preidem na moj, već u naslovu narnačeni predmet, moram karatidatu nas kakav put racionale razprave o putovanju. Ravno onog navedenog jutra bilo je putovanje na dnevnom redu. Buduć je naš krojač mnogo za svojih mladih godina klatario, znao bi kadkad po koju rasmoliti u zgodan čas, da nisi nisi zapario, da ne govori istinu.

Sajednom nam se pričini, meni i momu bivšemu naučeniku putovanje ugodna zabava. Mi odlučismo udariti u južnu Istru. Na brzu ruku učinismo naš plan, na brzu ruku se odputismo. Što se reklo, nije se poreklo.

Svakodovoljno nasuče krojač brkove, dignu dva, tri puta oči, zamamlja nešto, te stane dalje raditi. Mi odosmo. Pošto se nešto narvedilo, otidom na polje, da se latim kakvog posla.

(Pride se.)

Dragotin Kette.

Spisak B. M.

II. Honec.

Ne mislimo na osobno narlagati posamevnih ciklusa, a prvi enom se hoćemo nekoliko pomisliti in to je „Moj Bog!...“ priobčen v radnjem številki lanskega „Kvona.“

Ho. po noči ne more opati, ker mu je srca razrojeno, kleči pred Bogorodnico, in temne misli mu dohnejo v glavo, da vshlebre:

O da bi tudi ti, mac gonca,
Ob grobu radnje je bilo postaje
In vrodihnelo je hnji poslednji amen!

A ko vidi, da se ni govoril o koncu, ho vija pred njim globoko bledno, na čegar dnu leži lica, na kostnjem je le malo stena napetih in se se le malokotaj oglašajo, z obupom polnoj, iz lastnoj toiboj, tedaj vpraša demona, čemu mu jemlje dnevo svetlo luo, da ta se po grobnim temi, in ga vpraša, kje je hleč, da seče in če mu

bode li njegova pehla raj in njegova moč ga razsvetljevala.

Tedaj pa se vane k Bogu skesan in ga prosi, da čarek milosti ra-
sije v njegovem srcu in da ropet rapoje praznijs, melodije ter mu reče:

Glej, menil sem, da mogel bi živeti
Brez tebe kedaj, brez svojega Boga;
A naj ti radeje vrnjini cveti

Brez sonca vredi jasnega neba?
Kako prečira me, o Bog, raneti
Mi veirni čanki ogory dnu srca.

Bil je Bog Izraelcem v puščavni vodnik, in v Palestini se jim ni
hotel pokazati, in spornovali so ga le iz dobrot, dokler ga niso prijeli
ljubiti, a on ga je videl vse drugače, ko je prišel v njeno oči.

V viter neposredne mladosti ga je videl mnogokrat, ko je hitel v
majnikova noč poln sladkosti med hore svetlih mirjav in ko je prišel konno
vat svoj narod in mu ropet izpregledal vse slabosti in mu vzbudil novik nad.
Ne so gnali pastirji nebrog's neba in prišel nord gore drug nebrog, tedaj pravi:

Tedaj sem posredoval pri klavirji
In razgovorjal se ljubo s teboj,
Kako sem ljubi te, o harmonija,
O Bog, o stvarnik, o sveta Mesija!

Ročtrami se ga od njegovih ljubkih prii in mu rekli, naj ga odslej spornava
iz knjig. A njegova so tako ranili in mu zamirili radnji vrdik v srcu, kajti

Brez dojem in brez varnih energij
Sem vedel bolj nego kdaj nekoč,
Da on je vir svetk zemeljskih moči,
Da v slednjem čanku, plamenem in vohu,
Magnetnem toku in rastlinskem soku
Deluje v mislik In, prvotna moč.

Uchemaj prou Bogu, naj rivi z njim kakor dete, ki bere drobnek
svetov po livadi. —

V radnjem sonetu pravi, da hoč slediti v soelli paradisk remice, in
naj mu svet ponuditi hit, njemu je vse enako in poje:

.....Luce je samo edna, edna
In več kot ednega življenja vredna
In več kot edne, več kot edne smrti,
Prej bil postoben borki som pe-tati,
A kdaj le jadrca, laolja, mi ravij,
A kaj se mi vikanjev in peči!

Imamo li v slovenskem slovstvu enake primere? Da tehta bi bilo raziskovanje po enakem presodstvu. Mladenci v 23. letu svoje dobe, pa bi kaj tako globoko umnega napravil, ni mogoče? Vendar. Ni se motil Fr. Glaser, če je rekel, da Kette običa nekaj izvanrednega.

Navedel sem nalasti to dolgo vsebino sonetnega ciklusa, da bi se lahko g. bravi je to vsebino zamogli vsaj malo, predstavljati vrednost tega pesništva in sploh vsche Kettejevih poezij.

Če pregledamo vse poezije natanke, videli bomo in spoznali, da je bil Kette v svoji ljubemni reakciji, kajti ona Anželika ga razumela kakor tudi Julija Prešerna ne. Ker se, da so med njima visoke stene, da bi bila ona rada visoka dama, in imela rada stacionirka v literari, ter da bi bila rada kra, gisa pri svojih, vrl bi le rad nje očesi, da

Lamam roman!..... vendar porabiti

ne morem te, dolžnjaška reča ti. (Slovo.)

Ljubi jo gorke, v svoji mogoči ljubimiji, ter jej voščo vse sreče in vselike srečosti v „Spominik“

Pri sem ljubem v svojem neč nosil,
A nikdar nisem te ljubem presil,
Se manj neverednega pomulovanja,
Ponesna glava moja se ne klanja,
Molčijo usta, solza bi ne moči,
Kaj tuoli krepence mce počti.

Mnogo drugih krasnik citatov bi lahko navedli, a ne moremo ker se nam prostor kriči in tudi ni tukaj na mestu. Skleni li smo, da podamo takrat, ko imajo njegove slike popolnejšo sliko pesnikovo, a sedaj smo hoteli le glavne potere označiti.

Pri koncu sem. Kaj naj omenim se? Kratko: Slovenci smo izgubili v Ketteje velik talent in velikega pesnika v komaj se razvijajočih letih, in vesterj se žalostni oživamo po drugih. Takih talentov na radi zemlja vsak dan. Dasi je mladi umrl, vendar nam je zapustil in krasnik poezij. Zagotavljam bode, ljubi Dragotin, da te ne bomo porabiti ampak ti bodeš v naši živih vedno, vedno.....!

0
Pjesnikov udes.

U noćnoj tišini,
Kad mirno sve spava
U inokostini
Duh moj se predava
U naručaj vili,
Kad ljude sbrume
Sve ovaj san mili,
Koj' svakomu uzme
Sve skibi i muke —
Svak' mirno počiva
Al' mene u ruke
San uruti neće.
Nemiran sve veće
Moj duh evo biva;
Se diče visoko,
Al' ipak duboko
Najednom on pade —
O pjesnici sniva,
Velike si jade
Istiebit ne može,
Tim slade njom biva
Tim veći je nemiran.

Vaj, radost se slože
U pjesniku svakom,
Koj' stranom je diran
Od ljutoga jada,
Istati se vakom
Bi tada on kada.
Od radosti stranom,
U kojoj oživi
Pjesničkom tak' zvanom
Duh mislju dragljivi.
Pirodena nuka
Gajica skočiti
Na pjesničko polje,
Na komu šiviti
Najednom sve bolje
Si stane on ruke,
I za sebe brati
Tam različna vijeka,
Al' kreće od muke.
Se teško — uhvati
Sve pjesnika veća
Klast, zajedno vaji
I tim urdisaji.

A. Kalac

Slavjanovskij.

Letno spovedno skizmo.

(Romana dogodka.)

(Dolge) Spiral Tuini.

Loren veličinski dovolj je za odprevanje v Marseille, napotil se je takoj v gostilno, ki je bila bliže katedrale. - Vrtelj je našel mnogo sodru- gov, s katerimi je pridno prebal in govoril in duhovščino. Tudi njegov prijatelj je povedal, da odpreva v Marseille. - Napotil se je tedaj na kolo dver in zahteval glasno vrniti list do Marseille, tako da se je ovlači vsa moč sica za krotivim križcem. Loren se je poslovil od ostalih sodru- gov in vstopil v vlak. Prvi list je in sprva pokazal kondukterju. Komaj je vsi- del vlak hitro veniti, skočil je Loren iz tepe in lažil in gromaji in neki gozd v inprniš. Bil mu je man rek uhod in učina je prišel noter. Šel je najprej v kuhinjo in vrel noč, katerega je bila porabila spraz- viti Serrana in nato se je skril v odstranjeni temni prostori, katere- ga pa ni nobil Montmaulin. Od tamhaj je tedaj prišel do inprniš, ne solt, in vrel trhati na vrata in ropotati. Ko je vabljala bolnica, se je ravnesel iz Lorena, kajti misliti si je, sedaj se mi je ponudila pa- lepa preteka, da si pri svojem sveto blenarja, ki sem jo videl pop- dne v inprniški sobi, njegaj najb ni e ni doma, ker slišati je le dan- ko. - Potem in varopota v drugo, v tretje, vse roman. Ko babica ne udobi nikakega odgo vora, misli si, burja tres tako močno- vata in nadaljuje svoje molitev. Loren se je spravi vopst v svojo te- meto, a mati Montmaulinova se je jako vanemise ka, vsakerna misli se jej hodile naprej, posebno pa je bila v slabem razbi tega, ker Francis se ni še vrnil domov; šel je sicer v sveto popotniko daleč v gore, a vendar bi moral biti še davno doma.

Bilo je okoli b. vse vjetraj, Francis se je vendar prihodil. Prvi stala ga vremenov mu ni bilo močno vniti se je: - Proti jutru se je ravnesel nekoliko reba. Kupnik se je takoj najstil di- mor, a na potu ga je vjel vopet pleha, in tako se je močno prekle- dil. Mati se je jako ravneslila, ka ga je vgladila; sveter ga je vprašala po urvkih njegovega dolgega inostanja. Prisustovala je sveti mati, ki jo je čital on, in vavjetkavala je injim; ta naj bi bilo radnje ravneslivera ne var neha; let. Pri vavjetkeru progredaliso pa noč, s katerim se resali kruk. Francis je potisnil materi malo svetico blenarja v roko, kajti pri njegovej radodarnosti mu je osta- lo komaj toliko, da se je prečovel. - Gospa ki mu je prinesla skra- niti denarja in še skraj omerjeno poslopuje sv. Jozefu, bilo je bog- tou in kaj rada podpisala uboge. Ko je vedela o prihodu

Montmoulin in njegov mati, vsojala je je nekaj stare obleke in mojstveno
svetišče denarja, kajti vedela je, da je vsprnik in ubavine restorine. Vse
la se je napotila Montmoulinovec mati z veliko domov.

Po njenem odhodu sel je Francois Montmoulin kaj v postelji; uvo-
noi ni zatimik očesa, ampak ves čas ko je moral čakati boljšega me-
mena, molil je pri umirajočim bolniku, nek tega se je kakor sem že
zgoraj omenil, jako prehladil. — Rekel je tudi Susanni, da ne potre-
buje danes ničesar, ker mu ne diši nobena jed in mu ni dobro; da
nes je torej ni potreba priti; ob enem ji je povedal, da pride predpol-
dne gospa Angoulone po denarje, ker v hišah so imeli pričeti xi;
dati ravod. — Susanna se poslovi od gospoda vsprnika in gre do-
mor. Loren je v svojem hotelu vse dobro sledil in odločil se, da mo-
ra priti do denarjev.

Na vrnitvi je hodila ure ravno solno; gospa An-
goulone je povzela in vstopila v vsprniko. Šel je naravnost k vspr-
niku in tak ji je dal denar. Nato sta govorila o marsikem, posebno o
cerkvenih ustanovah v ravodih i t. d. Okoli 11½ ure spravila je gospa
denarje v svojo fletarico in poslala se radnjikat od g. Montmouli-
na. Vsprnik jo je hotel spremiti do vrat, a ona ni dovolila tega; tem-
več svetovala mu, naj gre ropet v posteljo, ker je vstal radi nje; kajljal
je jako in glava ga je tudi močno bolela; gospa Angoulone je hotela
iti še nekoliko molit v cerkev, šla je po stopnicah, po katerih je hodil
Montmoulin v cerkev. Loren hi je i sedaj vse to poslušal, immunit se
je v svojega hota, kakor hitro je ropeta gospa vrata vsprnikove sobe in
šel za njo. — Ona se ove reko: „Kto gre a menoj?“ V istem trenutku vza-
me Loren noč in je vabode za vrat. Bil je to moč katerega je včeraj ubadil
v kuhinji. Ona ravpije in se ogreudi mitva na tla. Loren se je presvobodil
videnji mitro truplo in spornoviti svojo pregreho, a za trenutek gov vendar
pomirije denarje. Mrtva truplo pokriva z mitvaško odejo in se skrije ropet
v svoj hot.

Vsprnik je slišal v svoji sobi ko je vshlitala g. Angoulone in
takoj sel vno, da bi videl, kaj se je zgodilo. Pregledal je vse prostore pri stop-
nicah, a roparit ni ničesar. Šel je ropet v posteljo, a ni mogel spati; ves
vremirjen je bil radi vpitja g. Angoulone in rekel je iztehnat: „Sam
bi ja bil moral spremiti do vrat.“ — Vn popoldne je ležal v postelji,
bolan in vremenirjen. — Šel je nastalo temna noč, petka nekdo nov
vratec. — Montmoulin odpre in v svoji veliki zavetji vglada cerkve-
nika Louisa. Opraša ga po vroku, kaj ni šel v Marseille, kakor
mu je rekel včeraj. — Ta je pa ves presvobiten, bled in vremenirjen;
nima časa, da bi odgovarjal vsprniku na njegova vprašanja, ampak

sili in pona, naj ga lahko spoveda. J. Montmoulin se silno račudi, ko stiti govoriti Lorerja o spovedi; vedel je, da ni opravil in pletel svoje velikončne spovedi; upravis ga vategatelj, da je, ker je vplivalo nanj, da se je lahko hitro predurjal; a cerkvenih ne najeta no miru no po-koja, to več sili zupnika naj mu spobni njegovo ižo. — "Kaj mi? Spove, dajte me hitro, sicer pobegnem lahko." J. Montmoulin ga opravi, jeli je pripravljen; Lorer odgovarja, da ga on greh potrebu greši in tega da se hoče spovedati. — "Kaj?" je pripravljen, dala mu izve, da si izpisa vest od večnje spovedi, a Lorer govori obupno: "Ubil sem gospe Angoulence, truplo leži v kotu pri sakristiji; dajte mi odve; zupnik mi odgovori, da mu se more dati odve, ako se ne izpove tudi drugih grehov. Lom pri teh besedah pobegne in od tega časa ga ni bilo več videti v st. Teris.

Francis Montmoulin je vstal sedaj sam. Ohako je vnetihnil različitosti to besede. Vseblat postane od duha. — Na kolona postala ni moli pisalno, "Se globoko upijem k tebi o gospod" (Se profundis) ra po-kojniso. Mo je umil svoje molitev, sel je k pokojnici, ki je ležala pod stopnišči, po katerih je hodil v cerkev. Olegnil je odve in našel g. Angoulence mrtvo. Vsa tla so bila s hrano obilita. — "Kakšen pogled! Tudi tam je molil za pokojnico. Umil se je vpet v svojo sobo. — Kaj mu je celotaj povesti? Kaj povesti svet? Krušo vnaže nanj: — "Njegov položaj je bil tem slabši, kajti čistočast se je bil upravis: "Se mi li hotel Lorer spovedati? Mo je imel en voljo spovedati se, meni da more stvar razmotirati. Toliko se venetar stem, ker ondatni pahlja bi vsi poznajo babilonskega Lorerja. A drugi vedrih je bil, ker si je mis-til, da je Lorer lahko rekel komu, da pojde v Marseille, do-čim ni sel; drugoga ni bilo v zupnišči, kaj svet povesti; "Morilo ni mihi drugi, nego zupnik sam." Pa venetar si ra trenotek obaj sa me, iži, to ni bila nikakoršna spoved. — Leri na posteljo, da bi se pomiril, a on mu bilo močno. — Čistočast vame v roke morab-ko in čita poglavje o spovedi; končno si venetar usahrat reče: "Lorer je imel voljo spovedati se." Drugi, ki so to slisali, se lahko rebli: "Kateri vemo one nove od klerikalov. Duhovnihi govoro je ljudom, kako imajo živeti, a oni so sami najvišji stoparji." Brat pokojnic je pristavil, da babe kajrude poslušajo farje in jim novijo miloščno ra to in ono, a farji le sami vsi vopje in popirjo. Deklici velava iti domov, svojim sedrujem pa izpov-uiti koreve, da pogledajo kaj se je zgodilo. — Napotijo se lahko k duhovnemu pravdniku (vstopniku) in povedo mu, da g.

Angoulence ni videli od nikjer; sba je predpolotne v šupnišče, in ka-
terega ses ni vnočila več. — Dvaurni pravdnik pošlje takoj dve straži
tja.

Strazi potrkota na vrata, šupnik odpre; vprašata ga, kaj
dela tako pozno na noyah; bilo je bliu polnoxi; on odgovorja, da
je bil po dnevu v postelji, in da sedaj opravlja svoje molitve. Vpra-
šata ga nadalje po gospej Angoulence, ki je bila domes tukaj. Kont-
meulior pove, da je prišla ona res domes sem vesti denarje za ravnod. st.
Josefa, ktere mi jih je dala shraniti pred delj časom, a da ni dovolila,
da bi jo spremil do vrat. — Nje je potem razstala, mu ni znano. —

Strazia ravno preiskovati po hiši, vse raman, nikjer ni bilo videti ni;
česar.

Listek.

V lanskim letu v radiji seji smo sklenili, da prihodnje leto
hocemo le govoriti in ne citati, kar tudi naprednje prav dobro. Deslej je
bilo za nekaj sej; v vsaki smo slišali kaj zanimivega. Tako nam je g.
Pisicovne v tretji seji o prijateljstvu, predavanje je bilo krasno, vendar
je imelo tudi svoje kibe. Govornik je namreč poudarjal, da prijatelj-
stvo more obstati le med dobrimi ljudmi; to pa ni res. — Pravno na-
sprotno; prijateljstvo nahajemo tudi med slabimi ljudmi in celo
tukaj bolj istinejše in bolj rodano in rahaj? — ker se dvignata, ~~xxx~~ sve-
da - v slabem in dobrem. Pogledimo le, kaj se godi v ruskem odraži v
Sibiriji, kjer so sami hudodelci, tedaj dobimo lepe dokaze prijatelj-
stva med ne-dobrimi ljudmi. Nadalje se je govorilo, da se v vsa
novitna polagoma in noviteno; to sej ota se ga goljufor, kaj ne?!
Črtomirjevo Gubernor ne vem, rahaj se je omenila in celo uvod pes-
nice „Krst pri Slavici“. Tukajni niti sledu od prijateljstva; in
propas, mogoče prijateljstvo in podločnost pod glavorjnim je vse ono-
fahko ~~xxx~~; ali dovolj uvod ne spada semkaj. — Govornik je govoril dobro
slovenski, a vendar nekaj mu nočem nikakor dopustiti, in to je: otar
od Boga. „Ah nova pisarija!“ Priprast Slovence res vendar: v ne-
deljo pa ga bomo-eno boljše kapljico potegnili in ne kapljico od Bo-
ga. Toliko va danes.

V četrti seji je govoril g. Verič o Simonu Jenku in ne-
jenhotu kakor se je slišalo. Govor je bil celo dovolj le premalo-
odnjenovanja njegovih pesnik nam je podal govornik, darsi smo
več pričakovali, kar je Simon Jenko le malo znano.

Mikael Mikajlovič.